

LBRISWe know
books

Volume publicate la Humanitas:

Istorie și mit în conștiința românească (1997, 2000, 2002, 2006, 2010, 2011; 2017, ediție ilustrată); *Jocul cu trecutul: Istoria între adevăr și ficțiune* (1998, 2002, 2008); *Două secole de mitologie națională* (1999, 2002, 2005, 2011, 2017); *Mitologia științifică a comunismului* (1999, 2005, 2011); *Sfârșitul lumii: O istorie fără sfârșit* (1999, 2007); *Pentru o istorie a imaginarului* (2000, 2006); *România, țară de frontieră a Europei* (2002, 2005, 2007, 2012); *Mitul democrației* (2003, 2007, 2013, 2020); *Între inger și fiară: Mitul omului diferit din Antichitate până în zilele noastre* (2004, 2011); *Jules Verne: Paradoxurile unui mit* (2005); *Omul și clima: Teorii, scenarii, psihoze* (2005, 2017); *Tinerete fără bătrânețe: Imaginarul longevității din Antichitate până astăzi* (2006); *Occidentul: O interpretare istorică* (2007); *Napoleon III cel neiubit* (2008); „Germanofili”: *Elita intelectuală românească în anii Primului Război Mondial* (2009, 2010, 2013); *Franta, hegemonie sau declin?* (2010); *Tragedia Germaniei: 1914–1945* (2010, 2012); *Capcanele istoriei: Elita intelectuală românească între 1930 și 1950* (2011, 2012, 2016); *Istoriile mele: Eugen Stancu în dialog cu Lucian Boia* (2012); *Explorarea imaginară a spațiului* (2012); *De ce este România altfel?* (2012, 2013, 2018); *Eugen Brode (1850–1912): Destinul frânt al unui luptător național* (2013); *Sfârșitul Occidentului? Spre lumea de mâine* (2013); *Balcic: Micul paradis al României Mari* (2014, 2020); *Primul Război Mondial: Controverse, paradoxuri, reinterpretări* (2014); *Dosarele secrete ale agentului Anton: Petru Comarnescu în arhivele Securității* (2014); *Suveranii României: Monarhia, o soluție?* (2014); *Maria, regina României, Jurnal de război* (3 vol., editor) (2014–2015, 2022); *Cum s-a românizat România* (2015); *Mihai Eminescu, românul absolut: Facerea și desfacerea unui mit* (2015); *Strania istorie a comunismului românesc (și nefericitele ei consecințe)* (2016); *Un joc fără reguli: Despre imprevizibilitatea istoriei* (2016); *În jurul Marii Uniri de la 1918: Națiuni, frontiere, minorități* (2017); *De la Dacia antică la Marea Unire, de la Marea Unire la România de azi* (2018); *Cum am trecut prin comunism: Primul sfert de veac* (2018); *Cum am trecut prin comunism: Al doilea sfert de veac* (2019); *Întrebări fără răspuns (sau cu prea multe răspunsuri)* (2019); *Românii și Europa: O istorie surprinzătoare* (2020, 2022); *Scurtă istorie a dezastrelor naturale (epidemii, cutremure și dereglări climatice)* (2020); *O privire teoretică asupra istoriei: Jocul cu trecutul – istoria între adevăr și ficțiune, Pentru o istorie a imaginarului, Un joc fără reguli – despre imprevizibilitatea istoriei, Întrebări fără răspuns (sau cu prea multe răspunsuri)* (2022); *De ce este România altfel? Zece ani mai târziu* (2022).

LUCIAN BOIA

DE LA DACIA ANTICĂ
LA MAREA UNIRE
DE LA MAREA UNIRE
LA ROMÂNIA DE AZI

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Adina Săucan
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Radu Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Livco Design

© HUMANITAS, 2018, 2022

ISBN 978-973-50-7686-3
Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României.

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

Cuvânt înainte

SPAȚIUL ROMÂNESC, privit de-a lungul veacurilor, prezintă o sumă de caracteristici contradictorii, de natură să complice judecata istoricului. Remarcabil de unitar prin limba vorbită de toți românii, dar și, până nu demult, fragmentat teritorial și politic (chiar și cultural, într-o anumită măsură), cu identități regionale nu mai puțin pronunțate decât identitatea românească de ansamblu. Unitatea românească de astăzi îi împinge pe mulți istorici spre unificarea forțată a trecutului. România s-a creat, totuși, într-o epocă relativ recentă; oricum, n-a fost programată cu milenii în urmă. Asta nu înseamnă să ignorăm elementele originare de unitate (limba, cu deosebire), care însă au devenit dominante și determinante abia în era națiunilor. E abuziv să-l tratăm pe Ștefan cel Mare pur și simplu drept

Problema-cheie rămâne *educația*, în sensul cel mai cuprinzător al termenului. Contrar opiniei lui Marx, în orice societate, nu economia comandă, ci cultura. Ne-am occidentalizat doar pe jumătate, în timp ce jumătatea cealaltă (cultură, mentalități, comportamente) e încă ancorată în vechea tradiție orientală. Singura noastră șansă este să ducem până la capăt procesul de modernizare și de democratizare început în urmă cu două veacuri. Dacă vrem să mai însemnăm ceva în lumea de mâine.

Cuprins

Cuvânt înainte	5
O istorie sub semnul unității neamului	7
Dacia: mitul fondator	10
Bătălia continuității	19
„Amestecul“ românesc	26
Când românii nu se gândeau încă la unire	30
Ce ne-am fi făcut fără turci?	35
Au pierdut moldovenii partida?	42
Transilvania la răscruce	49
Stat național unitar?	55
Basarabia	63
Ce a urmat	69
„Recorduri“ românești	73
„Suprarealism“ politic	81
De-ale Centenarului	85
Ce se întâmplă în jurul nostru?	90
O Românie cu mai multe viteze	94
În drum spre viitor	100

român. El e român din punctul nostru de vedere, din punctul lui de vedere și al supușilor săi era însă mai întâi de toate moldovean. Să nu confundăm ziua de ieri cu ziua de azi. Trăim acum, nu în vremea lui Ștefan cel Mare. Să fie atât de greu de înțeles?

În ceea ce mă privește, încerc să înfățișez, cât pot de echilibrat, problema alcătuirii României (din părți asemănătoare, însă distincte). Mai e o chestiune care nu poate fi ocolită. Avem o țară (aproape) întregită. Ce am făcut însă cu ea? Ce facem cu ea în prezent? Cât suntem de capabili să înfruntăm viitorul? Să recunoaștem deschis cum stau lucrurile, altminteri nu ne vom îndrepta nicicând. România nu arată deloc bine: e afectată de mari întârzieri și de mari dereglări. Toate acestea, adunate, ar putea genera un amestec exploziv, de natură să pună în pericol inclusiv construcția națională. La 100 de ani de la Marea Unire, avem datoria să ne reparăm țara.

O istorie sub semnul unității neamului

CEA MAI DE SEAMĂ ÎNFĂPTUIRE a românilor de-a lungul întregii lor istorii a fost însăși crearea României: un nume inexistent pe harta Europei până dincolo de mijlocul secolului al XIX-lea. Istoria, la un moment dat, și-a iuțit mersul; în numai câteva decenii, s-au alăturat, între aceleași hotare, toate ținuturile românești sau cu populație majoritar (uneori, numai parțial) românească: Moldova și Țara Românească, la 1859; Dobrogea, la 1878; Basarabia, Bucovina și Transilvania, la 1918. A fost rezultatul dorinței și acțiunii românilor, se înțelege, dar a fost, într-un sens mai larg, și „meritul“ istoriei, care a oferit, în câteva rânduri, un context cât se poate de favorabil realizării țelurilor naționale românești. Putem să ne imaginăm „istorii paralele“ care

n-ar fi condus neapărat spre România sau spre România Mare. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost războiul Crimeii și ar fi lipsit sprijinul pe care Napoleon III l-a acordat unioniștilor? După ce anexaseră Basarabia, ar fi înghițit oare rușii întreaga Moldovă? Dar fără Primul Război Mondial? Ce s-ar fi petrecut cu Austro-Ungaria și cu românii cuprinși între granițele dublei monarhii? Istoria nu e scrisă dinainte.

Odată ce, pe parcursul secolului al XIX-lea, obiectivul ideal al românilor a devenit (treptat) „România Mare“, cu alte cuvinte cuprinderea întregii națiuni române într-un singur stat, istoria s-a scris – sau s-a rescris – în perspectivă unitară, tocmai pentru a justifica și a pregăti unirea efectivă. Românii înțelegeau să se sprijine nu doar pe dreptul „natural“ (profilul etnic predominant românesc al regiunilor respective), ci și pe un drept istoric nu mai puțin convingător, a cărui menire era aceea de a dovedi unitatea fundamentală, existentă încă din Antichitate, a întregului spațiu românesc. Apelul la istorie, pentru a justifica diversele proiecte naționale, este monedă curentă în secolul al XIX-lea: „secol al naționalităților“, „secol al istoriei“ și implicit „secol al istoriilor naționale“, al istoriilor interpretate în spirit național. Românii, așadar, nu fac excepție. Le este însă caracteristică prelungirea până astăzi și chiar consolidarea unei is-

torii cu puternică încărcătură națională, pusă în slujba ideologiei naționale românești, cu accent apăsător pe triada „vechime–unitate–continuitate“. După cum am spus, punctul de plecare al unei asemenea construcții istoriografice trebuie căutat în secolul al XIX-lea, dar relația mai apropiată și mai directă conduce la național-comunismul epocii Ceaușescu care, ca orice ideologie totalitară, a turnat interpretările istoriei în tipare unice, rigide și obligatorii. Nu puțini istorici și, în genere, mulți dintre români sunt convingși că aceasta și numai aceasta este istoria „adevărată“. Doar au învățat-o la școală!

Dacia: mitul fondator

ÎN MOD FIRESIC, CÂND VORBIM DESPRE ROMÂNI, începem cu Dacia, marele mit fondator. În conștiința națională, Dacia a devenit un fel de „dublu“ al României, ocupând exact același teritoriu și prefigurând, încă din Antichitate, unitatea românească modernă. Pentru a nu ne pierde în detalii, să ne adresăm direct lui Vasile Pârvan, strălucitul arheolog și istoric al Antichității. Este instructiv de constatat cum nici el nu reușește să evite „capcana“ dacică. Dimpotrivă, se lasă prins în ea cu delectare. Iată două pasaje extrase din lucrările sale.

„Dacia era un mare regat cu o bază etnică perfect omogenă, cu tradiții istorice seculare, cu structură socială și economică bine definită, cu o cultură înaintată de forme mai întâi influențate de către civilizația celtică, apoi, timp de două

veacuri înainte de Traian, de către civilizația romană. Aici nu era vorba, ca în Dalmația, în Thracia, în Pannonia ori în Moesia, pur și simplu de un oarecare număr de triburi barbare cu populație mai mult ori mai puțin numeroasă locuind un teritoriu destul de întins, totuși lipsite de solidaritate politică și națională între ele, ci de o națiune conștientă de ea însăși.“¹

Și al doilea fragment: „Geto-dacii au fost un popor de țărani așezați, statornici, supuși și cu frică de zeul lor, amărâți de vecini cu nesfârșitele războaie și prădăciuni și sălbăticiți și ei de multe ori de ticăloșiile lor, totuși veseli și glumeți la vreme de pace, mândri și cruzi numai la război, îndeobște însă cu bun-simț și mereu întorcându-se la străvechea lor credință optimistă în zei și în oameni“.²

E teribilă ideologia, cum se așază, fără menajamente, la masa de lucru a istoricului. Țăranul dac, îl recunoașteți, este același cu țăranul român, în varianta „sămănătoristă“ din epocă. Iar Dacia e România Mare, stat național unitar, cu avantajul suplimentar, în cazul Daciei, al unei depline omogenități etnice (fără minoritățile, cam prea abundente, aflate în România Mare).

1. Vasile Pârvan, *Dacia*, ediția a V-a, Editura Științifică, București, 1972, pp. 150–151.

2. *Idem*, *Getica: O protoistorie a Daciei*, Cultura Națională, București, 1926, p. 173.

O precizare: termenul „geto-daci“ e o invenție modernă, o „găselniță“, dacă îmi este permis să mă exprim mai plastic. Izvoarele antice menționează două popoare – sau mai degrabă grupuri etnice – distincte: geții și dacii. Chiar dacă ne place să credem că vorbeau aceeași limbă (după cum, nu prea convingător, afirmă geograful Strabon), aria lor de locuire și identitățile respective sunt diferite (dacii, așezați în principal în Transilvania, iar geții la Dunăre și în Dobrogea). S-a procedat la fuziunea lor, în scopul delimitării unui teritoriu pe deplin unificat, aidoma României Mari, și anunțator al acesteia.

„Dacismul“ lui Pârvan apare însă aproape rezonabil, în comparație cu curentul declanșat de *Dacia preistorică*, masiva și fantasmagorica lucrare a lui Nicolae Densușianu (publicată postum, în 1913). Potrivit acestuia, românii sunt doar daci, nu și romani; limba română se trage din limba vorbită de daci, nu din latină; asemănările cu latina se explică prin faptul că romanii și limba latină își au începuturile tot în Dacia; de aici, din Dacia, s-a revărsat civilizația în Europa și în întreaga lume. Bizara poveste nu a convins nici măcar pe un singur istoric profesionist, însă printre nespecialiști, inclusiv unii intelectuali, a avut parte de un succes crescând: mai întâi, în rândurile extremei drepte a anilor '30, apoi printre istoricii „de partid“ ai epocii Ceaușescu. Și astăzi

partizanii acestei extravagante teorii continuă să-și cultive credința, țin congrese și se manifestă în fel și chip. Dacii, ca și alte mituri românești, ajută la alinarea complexelor de inferioritate, pe care românii le au din plin. Să-i așezi pe români la temelia civilizațiilor, asta chiar că ar fi ridicol. Dar pe daci, pe niște daci legendari, de ce nu? Și cum dacii sunt de fapt români, și românii sunt daci... transferul de prestigiu se face de la sine în favoarea românilor.

„Daciștilor“ de tot soiul le-a dat cuvenita replică Alexandru Vulpe, într-un text publicat în 1999. Reputatul arheolog propune, pur și simplu, renunțarea la conceptul Daciei unitare, considerând că arheologii români au cam exagerat „cu istoria comună a diferitelor grupări tribale din spațiul carpato-dunărean“. „Grupări tribale“: suntem într-adevăr departe de o unitate de tip național și probabil chiar de o unitate mai elementară, de ordin etnic. Prin sintagma „geto-daci“, explică Alexandru Vulpe, ar trebui înțeles un spațiu fragmentat, „și nu o unitate istorico-socială și politică, nu o limbă comună și nici neapărat o cultură materială și spirituală comună“.³

Asemenea afirmații, absolut de bun-simț, dar care contrazic ceea ce generații de români au

3. Alexandru Vulpe, „Geto-dacii?“, în *CICSA*, 1-2/1998, pp. 2–11.